

některá rozhodnutí nejvyššího soudu, pokud týž se touto věcí obíral. Tak ve směru negativním rozhodl nejvyšší soud v rozhodnutí sb. n. s. 4937, že odcizení třešní v ceně 10 K nelze považovati co do množství za nepatrné a podobně v rozhodnutí čís. 1327 sb. n. s. shledal nejvyšší soud přestupek nedokonané krádeže, i když šlo o pokus odcizení toliko 3 rostoucích stromků v ceně 6 K. O pozitivní určení nepatrného množství odcizených plodin, byť i nikoliv přímo za účelem vyloučení subjektivní stránky krádeže, pokusil se nejvyšší soud příkladem v rozhodnutí čís. 1849 sb. n. s., v němž odcizení řepového listí v ceně 2 K označil jako množství nepatrné a v rozhodnutí 1364 sb. n. s., v němž projednávána byla krádež jetele, vyslovil, že v době před rokem 1914 praktické potřebě pro hranici mezi politickým a soudním přestupkem odpovídal obnos 1 K a že v době vydaného rozhodnutí (19. listopadu 1923) vzhledem k tehdejší kupní hodnotě K bylo lze pro toto rozhraničení počítati s obnosem nejvýše 5 K.

V celku možno říci, že při odnětí polních a lesních plodin nepodřadení činu pachatelova pod krádež z důvodů subjektivních se vztahem na jejich cenu může přijíti v úvahu jen tehdy, když jde o tak mizivé množství polních či lesních plodin, že u hospodáře k poznatelnému zmenšení výnosu plynoucího z jeho polního či lesního hospodářství nedojde a že také nejsou znatelně dotčeny jiné zájmy, pro něž tyto plodiny hospodář pěstuje.

Karel Skála:

VEŘEJNÉ SBÍRKY.

I.

Podle platných právních předpisů je k pořádání každé veřejné sbírky zapotřebí úředního povolení, jehož udělení je věcí volné úvahy úřadu. Protože základní právní ustanovení, které se týká povolování veřejných sbírek, je téměř 200 roků staré a protože další otázky, související s povolováním a pořádáním veřejných sbírek, jsou upraveny z největší části interními předpisy, bude snad vhodné všimnouti si soustavně těchto předpisů, protože v době kolem vánoc a začátkem roku obrací se vždy k veřejnosti kromě institucí, které zaslouží všeobecné podpory, také instituce a jednotlivci, kteří často těží právě z toho, že předpisy, jimiž je pořádání veřejných sbírek upraveno, nejsou všeobecně známy.

Nejdůležitějším interním předpisem, kterým bylo povolování veřejných sbírek upraveno, je oběžník ministerstva vnitra ze dne 21. ledna 1928, číslo 2002/16, uveřejněný v X. ročníku Věstníku ministerstva vnitra (str. 53 a n.). V tomto oběžníku je hned na začátku citován císařský patent ze dne 10. září 1773, číslo 1520 Sb. Krop., kterým byla zavedena povinnost vyžádati si k pořádání veřejné sbírky **ú ř e d n í p o v o l e n í**. V tomto patentu je obsaženo ustanovení, že »neoprávněné sbírání darů a vystavování veřejných sběracích listin se pod přísnými tresty zakazuje. Sběratelé darů pro pohromou postižená místa nebo jiné účely, nemohou-li se prokázati listinou, vystavenou od panovníka nebo od české dvorské kanceláře anebo povolením z toho vyplývajícím, mají býti vrchnostmi zadrženi, zjištěni, neoprávněné sběrací listiny spolu s vybranými penězi jim odňaty a oznámení úřadu učiněno buď bezprostředně nebo prostřednictvím úřadu krajského«.

Toto právní ustanovení bylo nutno uvést hned na začátku, protože na něm se až do dnešní doby zakládá povinnost, vyžádati si k pořádání veřejné sbírky úřední povolení.

Na otázku, jak je u nás vymezen pojem veřejné sbírky, dává rovněž odpověď citovaný oběžník ministerstva vnitra: Veřejnou sbírkou je rozuměti jednak výzvu ústní, neuzavřeným dopisem, v časopisech nebo jiným veřejným způsobem k dobrodincům, a to buď určitě pojmenovaným, nebo k určité třídě nebo povšechně k obecenstvu, aby k určitému, předem stanovenému účelu odevzdávaly se dary určenému sběrateli, jednak po této výzvě následující příjem nebo vybírání darů.

Tuto definici nelze považovati za úplně přesnou, protože zpravidla přijímání darů nepředchází všeobecná výzva k veřejnosti s označením sběratele. V praxi je za veřejnou sbírku považována každá organisovaná činnost, která směřuje k tomu, aby buď určité osoby nebo veřejnost vůbec odevzdávala k stanovenému účelu dobrovolné příspěvky, a to buď na určitěm místě nebo určitým sběratelům.

Způsobů, jak lze veřejné sbírky pořádati, je tolik, že je nelze v rámci tohoto článku vyjmenovati — zmíním se proto jen o nejtypičtějším z nich. Tak jedním ze způsobů, jak bývají veřejné sbírky často pořádány, je populární sbírka do uzavřených pokladniček. Pořadatel takové sbírky vysílá obvykle do ulic sběratele, kteří od chodců vybírají dobrovolné příspěvky k určitému účelu. Dárčům bývají obyčejně dávány různé předměty, jako papírové či jiné odznaky, květiny nebo jiné upomínkové předměty.

Jinou, a to poměrně nejčastěji se vyskytující, formou veřejné sbírky je sbírka pomocí sběracích (subskribčních) listin. Zde zase pořadatel sbírky vydá určitý počet sběracích listin, které jsou různým způsobem rozšířeny mezi veřejnost a dárci do nich zapisují odevzdané příspěvky. Podobně provádí se méně obvyklá sbírka pomocí sběracích knížek. V tomto případě provádí sbírku jeden či dva sběratelé, kteří sbírají příspěvky u příznivců pořádající instituce a dárci zapisují darované částky do zvláštní sběrací knížky, kterou sběratelé nosí s sebou.

Tyto tři formy veřejné sbírky jsou všeobecně známé a vyskytují se poměrně nejčastěji. Méně je známo, že za veřejnou sbírku se považuje také uveřejnění výzvy v denním tisku, aby veřejnost odevzdávala příspěvky pro určitý účel buď v administraci nebo u jiné uvedené instituce nebo osoby. Nerozhoduje při tom, zda tato výzva je podepsána či nikoliv. Úředního povolení není však zapotřebí, jestliže tisk uveřejní výzvu, aby veřejnost odevzdávala dary přímo určitým osobám nebo rodinám, které pomoci potřebují na př. proto, že byly postiženy živelní katastrofou.

Také rozesílání neuzavřených prosebných dopisů je nutno považovati za veřejnou sbírku, jak je zřejmo již z definice, obsažené ve shora citovaném oběžníku ministerstva vnitra. Rozesílání uzavřených prosebných dopisů na určité adresy se naproti tomu za veřejnou sbírku nepovažuje a není proto k takové činnosti třeba úředního povolení.

V posledních letech považuje praxe za pořádání veřejné sbírky také rozesílání nebo jiné rozšiřování nejrůznějších předmětů, jako na př. pohlednic, nálepek, kalendářů a jiných podobných předmětů, jestliže za tyto předměty není požadována určitá, pevně stanovená cena, ale příspěvek pro určitý účel v dobrovolné výši. O veřejnou sbírku se v takovém případě jedná také tehdy, jestliže za nabízené předměty je sice požadována pevně stanovená částka, ale tato částka je nepoměrně vyšší než skutečná hodnota

rozesílaných předmětů, anebo jestliže se přijímají i příspěvky vyšší než stanovená cena. V konkrétním případě bude věcí úřadu, aby rozhodl, zda se jedná o veřejnou sbírku či o činnost, na níž jest vztahovati předpisy živnostenského řádu či zákona ze dne 4. května 1926, číslo 87 Sb., o podomním obchodě, nebo konečně v některých případech zákonná ustanovení o kolportáži, obsažená v zákoně ze dne 10. července 1933, číslo 126 Sb., ve znění zákona ze dne 10. července 1934, číslo 140 Sb. Také prodej losů dobročinných loterií se nepovažuje za veřejnou sbírku.

Vybírání dobrovolných příspěvků pro různé účely při veřejných shromážděních, zábavách a jiných podnikcích se považuje za veřejnou sbírku, i když se případně tyto příspěvky vybírají k úhradě režijních výloh. Konečně se za veřejnou sbírku považuje také umístění pokladničky na určitém, veřejnosti přístupném místě, na př. v restauraci.

Pojem veřejnosti je vyloučen, jestliže sbírku pořádá určitá korporace mezi svými členy, na př. náboženská společnost v kostele, spolek mezi svými členy v rámci schválených stanov atd. Na tuto činnost se proto nevztahují předpisy o pořádání veřejných sbírek. Za veřejnou sbírku se také nepokládá prodej vstupenek na koncert, divadelní představení atd., i když se pozvaní zapisují do zvláštní záznamní listiny. Podmínkou je, aby pozvaní dostávali řádné, zejména dávkovým předpisům odpovídající vstupenky za stanovené vstupné. Jakmile pořadatelé nedávají pozvaným vstupenky, po případě ještě také vybírají příspěvky v dobrovolné výši, je taková činnost veřejnou sbírkou, jak také oběžník výslovně uvádí.

Tím, co bylo uvedeno, je snad pojem veřejné sbírky dostatečně objasněn.

II.

Povinnost, vyžádati si k pořádání veřejné sbírky úřední povolení, je obsažena již ve zmíněném císařském patentu, na nějž se citovaný oběžník ministerstva vnitra výslovně odvolává. Kompetenci k udělení povolení stanovilo, pokud jde o I. a II. instanci, ministerské nařízení ze dne 19. ledna 1853, číslo 10 ř. z., a to oddíl A, § 25, oddíl B, § 32, a oddíl C, § 31. Podrobnosti byly postupně upraveny různými oběžníky ministerstva vnitra. Pro území, přesahující obvod zemského úřadu, přísluší rozhodnutí o povolení veřejné sbírky m i n i s t e r s t v u v n i t r a (nyní generálnímu veliteli neuniformované protektorátní policie, kterážto funkce byla při ministerstvu vnitra zřízena v roce 1941). Tato místní kompetence ministerstva vnitra je založena ustanovením § 8 vl. nař. č. Sb. 8/1928. Sem patří též případy, kdy jde o sbírku ve prospěch účelu v jiné zemi, než ve které se má sbírka konati. Pro území, přesahující obvod okresního (vládního policejního) úřadu, přísluší rozhodovati o povolení sbírky z e m s k é m u ú ř a d u, resp. nyní inspektoru neuniformované protektorátní policie (§ 8 vl. nař. č. Sb. 8/1928). Sbírkou, jež se má konati v obvodu jediného okresního nebo vládního policejního úřadu, přísluší povoliti tomuto úřadu, i když její výtěžek má plynouti pro účel v jiném okrese. Podřízené (t. j. zemské, okresní a vládní policejní) úřady nesmí povoliti sbírky na dobu delší jednoho roku. Povolení takové sbírky je vyhraženo ministerstvu vnitra, resp. generálnímu veliteli neuniformované protektorátní policie.

Dekrety dvorské kanceláře ze dne 24. října 1783, číslo 209, a ze dne 6. října 1789, číslo 1302, bylo zakázáno žebravým řádům, až na dva, sbíratí almužny. V náhradu za to byla členům těchto řádů přiznána dotace z ná-

boženského fondu a potřebují proto i tyto řády, kromě dvou vyňatých, povolení ke sbírání příspěvků.

Ustanovení o povolování veřejných sbírek neplatí pro sbírky pro náboženské účely, jestliže se vztahují na celé říšské území. V tom případě se tyto sbírky ani neohlašují, ani se pro ně nevyžaduje souhlas.

Sociální pomoc pro Čechy a Moravu, zřízená na podkladě vládního nařízení ze dne 19. listopadu 1942, číslo 376 Sb., potřebuje podle § 3 zmíněného vládního nařízení ke svým veřejným sbírkám, jimiž si opatřuje prostředky, potřebné k provádění svých úkolů, povolení, které uděluje ministr lidové osvěty v dohodě s ministrem vnitra.

Jak bylo již uvedeno, je povolení veřejné sbírky věcí volné úvahy úřadu, který může povolení vázati různými podmínkami nebo je vůbec odepřít, a to bez udání důvodů. Veřejné sbírky mohou být povoleny jen k účelům prokázaně dobročinným, obecně užitečným a osvětovým, jestliže instituce a osoby, které mají sbírku pořádat, poskytují dostatečnou záruku, že celého výtěžku se použije pro určený účel a jestliže lze bezpečně očekávat, že čistý výtěžek bude úměrný obětem, které veřejnost přinese na darech a že náklady režijní nepohltní převážnou část hrubého výtěžku. Případy, že by povolení k pořádání veřejné sbírky bylo uděleno osobě fyzické, se nevyskytují. Sbírká ve prospěch žadatele samého pak je vůbec vyloučena, protože v takovém případě by se jednalo o žebrotu podle ustanovení § 2 zákona ze dne 24. května 1885, číslo 89 ř. z. Pro žebrotu má totiž být potrestán ten, kdo na veřejných místech nebo dům od domu žebrá nebo se zahálčivostí se dovolává veřejné dobročinnosti, jakož i ten, kdo nedospělé k žebrotě svádí, vysílá nebo jiným přenechává. Výnosem ministerstva vnitra ze dne 23. března 1870, č. 964 Z. f. V. bylo stanoveno, že sbírka ve prospěch jednotlivé osob nesmí být povolena, ani kdyby o její povolení žádal někdo jiný, na př. spolek.

Budou proto o povolení veřejné sbírky žádati vždycky osoby právnické, zejména spolky. Praxe se vyvinula tak, že veřejné sbírky se povolují jedině spolkům, které mají ve stanovách výslovně uvedeno, že mohou veřejné sbírky pořádat. Toto ustanovení dává spolku jedině právní kvalifikaci k tomu, aby o povolení veřejné sbírky žádal, nezakládá však právního nároku na takové povolení nebo dokonce neopravňuje spolek k tomu, aby sbírku pořádal bez úředního povolení, jen na podkladě ustanovení stanov. Kromě spolků mohou však o povolení veřejných sbírek žádati i právnické osoby jiného druhu, na př. náboženské společnosti, živnostenská sdružení atd. Sbírká může však být povolena jen právnické osobě, která může být subjektem práv a závazků.

Žádost o povolení veřejné sbírky musí být podána včas, aby úřad si mohl opatřiti potřebné informace a vykonati příslušná šetření. V žádosti je nutno uvésti vedle účelu sbírky též způsob organizace sbírky, dobu, kdy se bude sbírka konati, teritoriální rozsah sbírky a způsob, jak bude sbírka konána. Je nutno uvésti osoby, jimž bude výkon sbírky svěřen a prokázati, že sbírka se děje za souhlasu instituce, pro kterou je výtěžek určen. Osoby, které budou pověřeny výkonem sbírky, musí být usedlé v obci, kde se bude sbírka konati nebo musí být alespoň známé obecnímu úřadu. Osoby nedůvěryhodné může úřad vyloučiti, aniž by uváděl důvody. Děti školou povinných nesmí se zpravidla používat k výkonu sbírky.

Konati sbírky v místnostech veřejných úřadů, ústavů a podniků je zakázáno. Oběžníkem presidia ministerstva vnitra ze dne 7. ledna 1936,

číslo 8101 (Věstník ministerstva vnitra, ročník XVIII, číslo 6) byl tento zákaz znovu zdůrazněn. Zákaz musí být obsažen také v každém výměru, jímž se sbírka povoluje s podotknutím, že v případě nedbání zákazu nebyla by příště sbírka povolena.

Podle možnosti má úřad působiti k tomu, aby spolky, sledující týž účel, se sdružovaly k pořádání sbírek pro tyto účely, aby místo několika sbírek mohla býti povolena jedna sbírka většího rozsahu, jejíž výtěžek se rozdělí mezi zúčastněné spolky.

V oběžníku ministerstva vnitra z roku 1928, který byl na začátku tohoto článku citován, je zdůrazněno, že obvykle budou sbírky prováděny pomocí sběracích listin. V žádosti o povolení takové sbírky musí pořadatelé uvést, na kolik sběracích listin zamýšlejí sbírku konati a musí připojiti jeden exemplář sběrací listiny jako vzor. Ve výměru, jímž se pořádání sbírky povoluje, určí povolující úřad přípustný počet sběracích archů a stanoví, který úřad je opatří za účelem kontroly úředním razítkem. Tímto úkolem se při sbírkách v celé zemi pověří vládní policejní úřad v sídle zemského úřadu (t. j. policejní prezident v Praze nebo policejní ředitelství v Brně), při sbírkách v několika okresech bude to jeden okresní úřad. Tomuto úřadu jsou žadatelé povinni předložiti k potvrzení sběrací listiny, jež musí býti řádně číslovány a opatřeny razítkem pořádající instituce. Každý dárcе musí sám zapsati do sběrací listiny inkoustem nebo inkoustovou tužkou výši daru a své jméno. Je zakázáno vepisovati do listin fingované dárcе a fingované dary a dodatečně je škrtnuti nebo vymazávati.

Sbírky na sběrací knížky se povolují pouze výjimečně, protože tento způsob pořádání veřejných sbírek se považuje za méně vhodný. Předpisy o úpravě sběracích knížek obsahuje vñnos ministerstva vnitra ze dne 21. března 1921, číslo 6525. Sběrací knížky musí míti tuhoun vazbu, na vnitřní straně desky se upevní fotografie sběratelova, a to takovým způsobem, aby ji nebylo možno odstraniti bez poškození desky. Úřad knížku sešije a opatří očíslováním stránek a razítkem. Na předních stranách uvede úřad jméno a popis osoby sběratelovy a vyznačí rozsah uděleného povolení s podmínkami a omezení. Pak je nutno vyhraditi určitý počet stránek pro vidování příslušnými úřady. Další stránky obsahují sloupce pro zapisování jmen dárců a darovaných částek a konečně na konci knížky jsou obsaženy pokyny pro sběratele, zejména podmínka, že příspěvky budou sbírány jen u příznivců pořádající instituce, a zákaz sbírek dům od domu. V každém politickém okrese musí sběratel předložiti za účelem vidování sběrací knížku okresnímu, resp. vládnímu policejnímu úřadu. Tento úřad je oprávněn vidování odepřiti nebo je místně a časově omeziti.

Sbírky p o u l i č n ě se povolují jen v naprosto výjimečných případech, pro úplnost zmíním se však o nich alespoň několika slovy. Byla-li taková sbírka povolena, nesmí sběratelé s pokladničkami chodit po ulicích nebo vstupovati do vozů elektrické dráhy nebo do místností, ale smí vybírati příspěvky jen do pokladniček u stolů, na ulicích k tomu účelu umístěných. Pokladničky musí býti tak upraveny, aby byla zamezena jakákoliv manipulace s nimi. Není dovoleno vybírati na talíře, do otevřených nádob nebo do papírových pokladniček. Každá pokladnička musí býti opatřena plombou, číslem a zřetelným označením účelu sbírky. Instituce, která sbírku pořádá, je povinna vésti seznam pokladniček, osob, jímž byly pokladničky svěřeny a výši výtěžku jednotlivých pokladniček. Sběratelé musí býti opatřeni legitimacemi, znějícími na jméno a opatřenými razítkem pořádající instituce.

Správní úřad může povolit veřejnou pouliční sbírku jen tehdy, když dá k tomu souhlas obec. V případě, že by se obec zdráhala dáti souhlas a správní úřad by přes to považoval žádost o povolení sbírky za odůvodněnou, rozhodne o povolení sbírky ministerstvo vnitra.

Protože veřejné sbírky jsou akcí dobročinnou, je nepřipustno, aby osoby pověřené výkonem sbírky dostávaly za tuto činnost z výtěžku sbírky jakoukoliv odměnu, ať pevně stanovenou nebo v procentech z výtěžku sbírky. Zjistí-li úřad, že této podmínky nebylo dbáno, má býti výkon sbírky ihned zastaven a pořadající instituci se napříště nepovolí pořádání veřejné sbírky. Úřad je oprávněn kdykoliv se přesvědčiti, zda se sbírka koná přesně podle daných pokynů a nebude trpěti, aby sběratelé ve výkonu sbírky spatřovali své povolání a za vybrané peníze byli vydržováni.

Konečně určí úřad v povolení lhůtu, v níž je pořadající instituce povinna předložiti přesné vyúčtování, vykážati hrubý příjem i čistý výtěžek a prokázati, jak bylo s čistým výtěžkem naloženo. K vyúčtování musí býti přiloženy v originále sběrací listiny a ostatní doklady. Kdyby pořadající instituce nevyhověla tomuto pokynu, mělo by to za následek, že v budoucnosti neobdržela by již žádné povolení k pořádání veřejné sbírky.

Žádost o povolení veřejné sbírky kolkuje se kolkem za 8 K. Stejnému kolkovému poplatku podléhá i povolení. Dávce za úřední úkony podle vládního nařízení ze dne 21. listopadu 1940, číslo 458 Sb., podléhají jen sbírky, které nejsou pořádány ve prospěch účelů dobročinných a kulturních. V sazebníku, který byl vydán vládním nařízením ze dne 17. května 1943, číslo 182 Sb., je v oddíle B pod položkou 33 obsaženo ustanovení, že tyto sbírky podléhají následujícím dávkám: při sbírce v obvodu jednoho okresu nebo jeho části od 15 do 30 K, při sbírce v obvodu více okresů za každý okres nebo jeho část 30 K, při sbírce v obvodu země České 1000 K, v obvodu země Moravské 600 K.

III.

Pořádání veřejné sbírky bez úředního povolení je administrativním přestupkem uvedeného císařského patentu ze dne 10. září 1773. Trestní sankci obsahuje ministerské nařízení ze dne 30. září 1857, číslo 198 ř. z. S použitím ustanovení vládního nařízení ze dne 29. ledna 1943, číslo 57 Sb., o sjednocení sazeb pokut za správní přestupky, mohou nyní trestati okresní, případně vládní policejní úřady neoprávněně pořádání veřejných sbírek pokutami do 5000 K nebo vězením do 14 dnů. Výtěžek sbírky pořádané bez úředního povolení úřad zabaví a v trestním nálezu prohlásí za propadlý ve prospěch protektorátní pokladny.

Uspořádá-li veřejnou sbírku bez povolení spolek, zřízený podle spolko- vého zákona ze dne 15. listopadu 1867, číslo 134 ř. z., může to vésti k zastavení činnosti spolku podle § 28 tohoto zákona, případně k jeho rozpuštění podle § 24 tohoto zákona, resp. podle § 113 zákona ze dne 29. února 1920, číslo 121 Sb.

K tomuto přehledu právních předpisů, které se týkají veřejných sbírek, bylo by možno připojit pojednání o tom, jak rozmanitými a podivnými cestami ubírají se za veřejnou dobročinností často instituce i jednotlivci, kteří podpory veřejnosti nezaslouží. Bylo by to pojednání velmi ob- sahlé, ale vymykalo by se z rámce tohoto časopisu.

Literatura: Literatury o veřejných sbírkách téměř není. Píše o nich snad jen Josef Hoffmann ve Slovníku veřejného práva (str. 181 a n.). Přehled předpisů týkajících se veřejných sbírek je obsažen hlavně v těchto příručkách:

Dusil-Kliment: Spolky, shromáždění a politické strany.

Vyhnanovský: Licence a jiná policejní povolení.

Konařík: Výbor státních a zemských zákonů pro bezpečnostní, policejní a správní službu.

Bohuslav Nechvátal:

VLÁDNÍ NAŘÍZENÍ Z 5. LEDNA 1944, SB. Č. 6 O NĚKTERÝCH ZMĚNÁCH V OBORU DANÍ PŘÍMÝCH A DANĚ Z OBRATU.

Ve Sbírce zákonů a nařízení vyšlo dne 10. ledna 1944 vládní nařízení Sb. č. 6/1944, kterým byla nově upravena některá ustanovení v oboru přímých daní a daně z obratu. Změny týkají se z valné části formálních ustanovení zákona o přímých daních a jsou důsledkem změn v materiální části tohoto zákona, jak je představují zvláště vládní nařízení Sb. č. 105/1943, č. 233/1943 a č. 4/1944.

Vládní nařízení dělí se na 3 části.

V části I. v §§ 1 až 3 je normována změna vyměřovacího období, prakticky vlastně návrat ke stavu před novelou provedenou zákonem Sb. č. 226/1936. V souvislosti s touto změnou zrušuje se v § 4 ustanovení části druhé, čl. 1, odst. 3 citovaného zákona Sb. č. 226/1936 o daňových dvanáctinách.

V části II. přináší § 5 novou úpravu ustanovení § 204 zákona o přímých daních a § 28, odst. 1, č. 3 vládního nařízení Sb. č. 314/1940 o dani z obratu, o účinné lítosti v trestním řízení daňovém. §§ 6 a 7 upravují nově splatnost a vykonatelnost přímých daní. § 8 je jen nutným důsledkem nahrazení zvláštní daně výdělkové daní korporací a výdělkovou daní korporací.

V části III. je ustanovení o účinnosti nového nařízení a jeho provedení.

Část I.

§ 1.

Vyměřovací období.

(1) Daň důchodová, všeobecná daň výdělková, daň korporací, výdělková daň korporací, daň pozemková a daň domovní budou vyměřovány po uplynutí kalendářního roku (vyměřovací období) z důchodu v tomto vyměřovacím období dosaženého nebo z docíleného zisku nebo výtěžku. Tam, kde se v zákoně o přímých daních mluví o berním roce, rozumí se jím u těchto daní — počínajíc kalendářním rokem 1943 — kalendářní rok (vyměřovací období), za který se daň vyměřuje.

(2) Ustanovení zákona o přímých daních, podle kterých důchody, zisky nebo výtěžky, dosažené v kalendářním roce, jsou podkladem pro zdanění (osvobození, zvýhodnění, atd.) pro příští rok (berní rok) se mění proto u daní uvedených v odstavci 1 v tom směru, že výsledky kalendářního roku jsou rozhodné pro vyměřovací období.

(3) Místo důchodu, zisku nebo výtěžku za kalendářní rok může, jestliže ie to přípustno, nastoupiti výtěžek za hospodářský rok, který končí ve vyměřovacím období.

Proti dosavadnímu stavu, kdy se vyměřovala daň po uplynutí kalendářního roku (z důchodu, zisku nebo výtěžku v tomto roce dosaženého) na nejbližší příští berní rok (ku př. z důchodu v roce 1941 na berní rok 1942) bude